

Arrest

nr. 123 478 van 30 april 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVDE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 22 januari 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 december 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 februari 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 maart 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN loco advocaat N. LETEN en van attaché C. MISSEGHES, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en Sikh van religie te zijn. U bent 54 jaar geleden geboren in de stad Jalalabad van de provincie Nangarhar. U huwde S.(...) M.(...) S.(...) (o.v.7.626.142) en samen kregen jullie twee zonen. Uw man baatte een winkel van levensmiddelen uit in Jalalabad. Tweeënhalf jaar geleden, in de maand djedi (22 december tot 20 januari), verdween uw schoonbroer. Twee dagen later kwamen twee onbekende mannen de winkel van uw man binnen. Ze zeiden dat ze uw schoonbroer in handen hadden en vroegen 50.000 dollar losgeld. Omdat uw echtgenoot niet betaalde, stonden de mannen twee dagen later met dezelfde vraag in uw winkel. Indien u niet zou betalen zou uw broer worden vermoord. Twee dagen later vernam uw man van dat leden van de dharamsal het levenloze lichaam van uw schoonbroer hadden aangetroffen. Drie à vier maanden later werd u uw schoondochter door dezelfde mensen aangevallen. Uit vrees voor de kidnappers

besloot u Afghanistan te verlaten. Samen met uw echtgenoot, uw twee zonen, uw schoondochter en kleinkind ontvluchtte u op 19 qaus 1391 (Afghaanse kalender, 10 december 2012) Jalalabad. U raakte echter gescheiden van uw oudste zoon en zijn gezin zodat u enkel met uw echtgenoot en uw jongste zoon op 10 december 2012 in België aankwam. De volgende dag verklaarde u zich vluchteling.

Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legt u een taskara, een medisch attest en een tracing-verzoek neer.

B. Motivering

Uit uw verklaringen blijkt dat de voorgehouden asielmotieven volledig gelijklopen met de degenen die uw echtgenoot S.(...) M.(...) S.(...) (o.v.7.626.142) verklaarde. Zoals uiteengezet in de beslissing die uw echtgenoot werd toegezonden en die hieronder hernomen wordt, kan er geen geloof worden gehecht aan het verklaarde verblijf dat u en uw echtgenoot in Afghanistan zouden gekend hebben. Derhalve moet u zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd worden. Deze beslissing luidt als volgt:

“Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming niet aannemelijk heeft gemaakt.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat aan uw verklaringen omtrent uw verblijf in Afghanistan geen geloof kan worden gehecht. Hoewel u mogelijks oorspronkelijk van Afghanistan afkomstig bent en hier ook een bepaalde tijd heeft gewoond, dient te worden opgemerkt dat aan uw beweerde verblijf in Afghanistan in de laatste jaren geen geloof kan worden gehecht. Dit is nochtans belangrijk voor de inschatting van uw vrees voor vervolging en uw nood aan subsidiaire bescherming. Indien u het de asielinstanties immers niet duidelijk maakt waar en onder welke omstandigheden u gedurende de laatste jaren werkelijk heeft verbleven, maakt u doorheen uw verklaringen de door u aangehaalde nood aan bescherming niet aannemelijk.

Sinds decennia leven miljoenen Afghanen buiten hun land van herkomst. Het is van belang voor de asielinstanties om te kunnen vaststellen of ze te maken hebben met een kandidaat-vluchteling die in Afghanistan woonde dan wel iemand die sinds een lange tijd (of zelfs altijd) buiten dit land heeft verbleven. Indien immers doorheen het onderzoek van het dossier wordt vastgesteld dat de kandidaat-vluchteling sinds lang uit Afghanistan vertrokken is of er mogelijks zelfs nooit heeft gewoond, en deze persoon door het afleggen van bedrieglijke verklaringen over zijn verblijfplaatsen geen zicht biedt op zijn reële verblijfssituatie elders, dient te worden gesteld dat de door hem aangebrachte asielmotieven en nood aan bescherming niet worden aangetoond.

Omwille van het geheel van volgende elementen dient te worden besloten dat u en uw echtgenote het allerm minst aannemelijk maken dat jullie werkelijk afkomstig zijn uit de door u voorgehouden regio. Bijgevolg kan evenmin geloof worden gehecht aan jullie asielrelaas, dat zich immers recentelijk afspeelde in deze regio.

Allereerst dient opgemerkt te worden dat uw gezinsleden de vaardigheden missen bezit die van elke Afghaan verwacht kunnen worden. Zo moet er opgemerkt worden dat uw echtgenote de taal niet beheerst van de stad waar ze geboren is en steeds verbleven heeft. De in Jalalabad gangbare taal Pashtou kan ze immers niet spreken (CGVS S.(...) K.(...) 23/7/2013 p.4-5). Wel kan uw echtgenote zich uitdrukken in een taal die ze zelf Farsi noemt. Ze maakt duidelijk het onderscheid tussen de talen Dari en Farsi (Perzisch) en geeft de voorkeur aan het Farsi om zich in uit te drukken. Slechts nadat aan uw echtgenote wordt uitgelegd dat Farsi in Iran gesproken wordt en Dari in Afghanistan, komt ze terug op haar uitspraak en beweert ze vervolgens dat ze Dari spreekt. Als uw vrouw vervolgens gevraagd wordt waar ze dan het Perzisch geleerd heeft, vertelt ze dat haar oom van moederskant ze haar bijbracht. Deze oom woonde echter in de wijk Jangal Bagh van Jalalabad en uw vrouw kan niet aangeven waar haar oom het Perzisch opdeed dat hij zijn nicht aanleerde (CGVS S.(...) K.(...) 23/7/2013 p.1). Tegelijkertijd beweert uw echtgenote dat ze Dari/Farsi leerde van de vroedvrouw die haar bij haar bevallingen assisteerde. Niet alleen is het opmerkelijk dat ze doorheen deze zeldzame ontmoetingen een taal leerde, ook is het verwonderlijk dat deze lokale moslima uw vrouw het Dari bijbracht en niet het in Jalalabad gebezigde Pashtou (CGVS S.(...) K.(...) 21/5/2013 p.1,2; CGVS S.(...) K.(...) 23/7/2013 p.3). Dat uw echtgenote geen aannemelijke verklaring aflegt over de wijze waarop ze haar kennis van het Dari/Farsi verwierf en over haar voorkeur voor de Perzische variant doet vermoeden dat ze deze taal leerde door contact met de Sikh gemeenschappen in Iran of door een beknopte taalcursus in een derde land.

Uw zoon mist eveneens talrijke vaardigheden. Hoewel u beweert dat uw zoon, die op het moment van jullie vertrek uit Afghanistan zeventien jaar oud was, op zijn achttiende winkelier zou geworden zijn, bezit hij geen van de noodzakelijke vaardigheden om dat beroep uit te oefenen. Uw zoon kan geen van de beide landstalen en de in Afghanistan gebruikte cijfers zijn hem eveneens vreemd. Hoewel u beweert dat uw zoon binnen korte tijd in Jalalabad als winkelier aan de slag zou gaan, is het

bijzonder opmerkelijk dat hij geen Pashtou zou kennen of de plaatselijk gehanteerde cijfers zou kennen (CGVS M.(...) S.(...) 21/5/2013 p.9). Ook leggen u en uw vrouw tegenstrijdige verklaringen af over de scholing die uw zoon in Jalalabad ontving. Zo beweert u dat uw zoon op school Pashtou, Farsi, Engels en religie werd onderwijzen, terwijl uw echtgenote het houdt op de vakken Punjabi en Engels (CGVS M.(...) S.(...) 23/7/2013 p.4; CGVS S.(...) K.(...) 21/5/2013 p.4). Deze vaststellingen doen sterk vermoeden dat uw zoon nooit in Afghanistan leefde.

Daarnaast hebben u en uw vrouw doorheen jullie verklaringen onvoldoende elementen aangebracht die uw verblijf in Afghanistan aannemelijk maken. Er dient opgemerkt te worden dat uw kennis van het dagelijks leven in Afghanistan, waar u decennialang een winkel zou hebben uitgebaat, meermaals tekort schiet. Zo is het verwonderlijk dat u, een winkelier, er niet in slaagt het biljet van 2 Afghani te herkennen. U meent foutief dat het u getoonde briefje 20 Afghani waard is (CGVS M.(...) S.(...) 21/5/2013 p.7). Evenmin kan u zich overtuigend uitlaten als u gevraagd wordt naar de Afghaanse munten. U moet meermaals uw verklaringen wijzigen en maakt allerm minst de zekere indruk die van iemand die enkele maanden eerder nog als winkelier werkte, verwacht kan worden (CGVS M.(...) S.(...) 21/5/2013 p.7). Ook uw kennis van de Pakistaanse bankbiljetten die veelvuldig gebruikt worden in Jalalabad stelt teleur. In uw opsomming van de in omloop zijnde Pakistaanse briefjes noemt u verkeerdelijk het biljet van 2 roepie en vergeet u deze van 50 en 5000 roepie (CGVS M.(...) S.(...) 21/5/2013 p.2). De kleur van een biljet 10 Qaldar geeft u ook verkeerd weer, terwijl u de kleur van een biljet van 20 niet kan noemen (CGVS M.(...) S.(...) 21/5/2013 p.10). Dat u daadwerkelijk tot kort voor uw vertrek als winkelier in Jalalabad zou hebben gewoond zonder dat u over een goede kennis beschikt van de muntenheden die in Jalalabad in omloop zijn, valt niet in te denken.

In uw eerste interview op het Commissariaat-generaal stelde u dat jullie in Jalalabad over een televisietoestel beschikten. U meldt dat men in Jalalabad zeven tv-kanalen kan ontvangen, waarvan u er vier vlot bij naam kan noemen (CGVS M.(...) S.(...) 21/5/2013 p.6). Als u gevraagd wordt naar programma's op deze zenders kan u er echter vreemd genoeg geen enkel geven (CGVS M.(...) S.(...) 21/5/2013 p.6). Dit doet vermoeden dat uw kennis ingestudeerd is. U houdt het er in dit verband op dat jullie naar nieuwsuitzendingen in het Pashtou en Dari keken (CGVS M.(...) S.(...) 21/5/2013 p.6) maar namen van nieuwslezers zijn u dan weer onbekend (CGVS M.(...) S.(...) 23/7/2013 p.2). Ook kent u tijdens uw tweede gehoor nog maar twee televisiezenders (CGVS M.(...) S.(...) 23/7/2013 p.2) en uw echtgenote kan dan weer geen enkele Afghaanse televisiezender noemen. Ze zou in Afghanistan slechts naar Punjabi kanalen gekeken hebben, zo zegt ze, maar de vraag welke Punjabi kanalen ze in Jalalabad kon ontvangen, kan ze evenwel niet beantwoorden (CGVS S.(...) K.(...) 21/5/2013 p.5; CGVS S.(...) K.(...) 23/7/2013 p.3). Als verklaring voor jullie zeer oppervlakkige kennis van het Afghaans televisielandschap werpt u op dat het jullie volgens het Sikh geloof verboden was om gedurende twee à drie jaar na het overlijden van uw broer televisie te kijken. Het bannen van de televisie gedurende enkele jaren na het overlijden van een familielid maakt deel uit van het rouwproces waarin Sikhs voorgeschreven wordt gedurende enkele jaren niet gelukkig te zijn, zo zegt u. Hoewel u deze rouwperiode als een algemeen principe van het Sikh geloof omschrijft, kon er geen bevestiging gevonden worden voor uw bewering in de beschrijvingen van de rouwbeleving volgens het Sikh geloof (CGVS M.(...) S.(...) 23/7/2013 p.2). Integendeel, zoals blijkt uit de artikels die aan het administratief dossier werden toegevoegd, wordt de rouwperiode bij het overlijden van een Sikh reeds na tien dagen afgesloten. Wat er ook van zij, zelfs indien jullie daadwerkelijk sinds 2010 geen televisie meer keken in Jalalabad kan hierin nog geen afdoende verklaring gevonden worden voor jullie povere kennis van het belangrijkste raam op de wereld voor een gezin dat in zekere mate tot binnenblijven veroordeeld was.

Voorts weet u niet welke rol de partij Hezb-i-Islami de laatste jaren in Afghanistan speelde (CGVS M.(...) S.(...) 21/5/2013 p.8). Indien u daadwerkelijk in Afghanistan woonde de laatste tien jaar dan zou u weten dat Hezb-i-Islami na de val van het Talibanregime als een van de belangrijkste rebellenbewegingen het leven van de Afghaanse overheid zuur maakte. Het is ook veelzeggend dat, als u gevraagd wordt naar Burhanuddin Rabbani, u kan uitweiden over zijn activiteiten in een ver verleden maar dat u onwetend bent over zijn activiteiten van de afgelopen jaren en ook vooral over zijn overlijden bij een spectaculaire zelfmoordaanslag zo'n jaar voor uw beweerde vertrek uit Afghanistan (CGVS M.(...) S.(...) 23/7/2013 p.2).

Er moet ook aangekaart worden dat uw vrouw de meest elementaire kennis mist van het land waar ze zo'n 54 jaar gewoond zou hebben. Zo kan uw vrouw geen enkele Afghaanse stad noemen. Kunar en Laghman zijn immers geen steden maar wel provincies (CGVS S.(...) K.(...) 21/5/2013 p.3). De vaststelling dat uw vrouw geen enkele stad in Afghanistan kent, op Jalalabad na, is frappant. Ook kan ze de vraag naar de Afghaanse etnische groepen niet beantwoorden. Naast de Pashtounen kent ze geen enkele andere Afghaanse bevolkingsgroep. Gezien de cruciale rol die de verschillende etnische groepen in Afghanistan spelen, valt het moeilijk te begrijpen dat iemand die haar hele leven in een van de grootste steden van Afghanistan gewoond zou hebben niet op de hoogte zou zijn van deze

etnische groepen (CGVS S.(...) K.(...) 23/7/2013 p.3). Verder valt het ook op dat de prominente Afghanen die ook uw vrouw bekend zijn vooral dertig tot veertig jaar geleden van belang waren. Naast de huidige president noemt uw vrouw presidenten die in de jaren '70 en '80 dit ambt bekleedden. Nadat uw vrouw expliciet werd gevraagd naar Afghanen die de laatste vijftien jaar van betekenis waren in Afghanistan kan ze maar twee namen noemen, namelijk de huidige gouverneur van Jalalabad en een van zijn voorgangers (CGVS S.(...) K.(...) 21/5/2013 p.4). Bovenstaande bemerkingen doen besluiten dat de kennis van u en uw vrouw aangaande het land waar jullie tot eind 2012 gewoond zouden hebben op cruciale vlakken tekort schiet.

Verder blijkt ook jullie kennis van de stad Jalalabad aanzienlijke lacunes te vertonen. Wat jullie geografische kennis betreft valt het op dat uw echtgenote slechts drie wijken kent van de stad waar ze steeds gewoond zou hebben (CGVS S.(...) K.(...) 21/5/2013 p.4). U heeft dan weer niet gehoord van de wijken Microrayan en Najmul Jihad Families (CGVS M.(...) S.(...) 21/5/2013 p.7; CGVS M.(...) S.(...) 23/7/2013 p.4). Het is ook merkwaardig dat als u gevraagd wordt naar de parken in Jalalabad u enkele parken opsomt, maar de drie grote parken in het centrum van de stad zijn u echter onbekend (CGVS M.(...) S.(...) 23/7/2013 p.6). Als u een foto getoond wordt van het centrale politiebureau in Jalalabad slaagt u er niet in het gebouw te herkennen (CGVS M.(...) S.(...) 21/5/2013 p.5). De inhuldiging van het nieuwe gebouw voor de provincieraad in 2008 is u ook ontgaan daar u beweert dat de provinciale raad huist in een oud gebouw dat uit het verleden stamt (CGVS M.(...) S.(...) 21/5/2013 p.8). Als u gevraagd wordt naar de plaatsing van de stemkantoren in uw wijk antwoordt u dat ze overal in uw wijk opgericht werden ten tijden van de verkiezingen. Op de vraag naar de stemkantoren die het dichtst bij uw huis lagen, antwoordt u slechts dat er een stemkantoor in het gemeentehuis lag. De aan het administratief dossier toegevoegde lijsten met stemkantoren in Jalalabad wijst uit dat uw antwoord geenszins correct is, daar er zich in werkelijkheid geen stemkantoor in het gemeentehuis bevond (CGVS M.(...) S.(...) 21/5/2013 p.10).

Niet alleen blijkt jullie kennis van de belangrijke plaatsen in Jalalabad ontoereikend, ook uw kennis van de prominenten van uw stad voldoet niet. Zo kent u Naim Stanakzai en Abdul Razaq niet. Nochtans bekleedden zij in de afgelopen jaren de vooraanstaande post van burgemeester in Jalalabad (CGVS M.(...) S.(...) 21/5/2013 p.5-6). Als u een eerste keer met de naam van Fazl Hadi Muslimyar geconfronteerd wordt, meldt u dat u hem niet kent. Als u later opnieuw naar hem gevraagd wordt, beweert u hem wel te kennen maar slaagt u er niet in te verduidelijken wie hij is (CGVS M.(...) S.(...) 21/5/2013 p.8; CGVS M.(...) S.(...) 23/7/2013 p.3). Fazl Hadi Muslimyar heeft nochtans jarenlang als hoofd van de provincieraad een van de belangrijkste functies in Jalalabad uitgeoefend om vervolgens in 2010 verkozen te worden als senator voor uw provincie. Dat u, een handelaar die zich door naar het nieuws te kijken informeerde, deze vooraanstaande persoon van Jalalabad niet kent, is zeer merkwaardig. Over Abdul Haq, een beruchte Jihadicommandant van Nangarhar en een van hoofden van de beroemde Arsali familie die reeds decennialang een van de machtsspelers in Jalalabad is, weet u slechts te zeggen dat hij "een commandant" is (CGVS M.(...) S.(...) 21/5/2013 p.10-11). Van Maulawi Kholes, de leider van de moedjaheddin partij Hezb-i-Islami Kholes die zijn machtsbasis in Nangarhar had, heeft u blijkbaar wel gehoord. Dat u echter niet weet dat hij in 2006 overleed, is erg vreemd (CGVS M.(...) S.(...) 23/7/2013 p.3). Haji Zaman Ghamsharik, een andere moedjaheddinleider en machtsfactor in uw provincie, is u bekend. Uw kennis over hem beperkt zich evenwel tot zijn rol als historisch figuur. Van zijn overlijden bij een zelfmoordaanslag die tegen hem gericht was in 2010 in uw provincie, heeft u immers geen weet (CGVS M.(...) S.(...) 23/7/2013 p.4). Van iemand die als handelaar deel uitmaakte van het sociale leven in de provinciale hoofdstad en zijn televisietoestel gebruikte om zich over het reilen en zeilen in zijn land te informeren, kan verwacht worden dat hij een redelijke kennis over de belangrijkste personen van zijn provincie ten toon kan spreiden. Dat u niet aan deze verwachting voldoet, haalt verder het geloof in uw verblijf in Jalalabad onderuit.

Uw kennis over de belangrijkste gebeurtenissen in uw stad kan evenmin overtuigen. Zo beweert u dat de Amerikaanse soldaten aanwezig waren in Jalalabad om de Taliban uit de straten van de stad te verdrijven ten tijde van de val van het Talibanregime. Uw bewering is volkomen onjuist. In werkelijkheid werd de Taliban door de druk van de Noordelijke Alliantie en Amerikaanse luchtbombardementen verdreven. Uw voorstelling dat destijds Amerikanen de talibs bevochten in de straten van Jalalabad is volledig verkeerd. Gezien het belang van deze gebeurtenis zou u mogen weten hoe en door wie de Taliban verdreven werd uit Jalalabad indien u daadwerkelijk destijds in deze stad woonde, zoals u beweert (CGVS M.(...) S.(...) 21/5/2013 p.7). U heeft het ook bij het verkeerde eind wanneer u beweert dat eerst Kabul door de Taliban veroverd werd in 1996 en vervolgens pas Jalalabad. In werkelijkheid viel eerst Jalalabad in handen van de Taliban (CGVS M.(...) S.(...) 23/7/2013 p.3). Ook dit is een door personen die destijds in een van deze steden woonden goed bekend gegeven.

Voorts bent u ook onvoldoende op de hoogte van de manifestaties in Jalalabad om uw beweerde verblijf in deze stad te ondersteunen. U maakt melding van een vredevolle betoging tegen de toenmalige gouverneur omwille van een religieuze kwestie. Van gewelddadige betogingen in Jalalabad

heeft u, op een incident in de tijd van president Najibullah (1986-1992) na, geen weet. Van andere vredevolle betogingen heeft u evenmin gehoord (CGVS M.(...) S.(...) 23/7/2013 p.5). Nochtans zijn er de afgelopen jaren grote mensenmassa's in Jalalabad op straat gekomen om tegen onder andere de hoge voedselprijzen, de respectloze behandeling van de Koran of de militaire operaties van de buitenlandse troepen te protesteren. Uiteraard kunnen niet alle betogingen u zijn bijgebleven maar dat u zich slechts een vaag voorval herinnert pleit niet voor uw verblijf in Jalalabad daar meerdere betogingen door het aangekaarte probleem of hun intensiteit een bijzondere indruk op de inwoners van de stad nagelaten hebben. Zo mondde een betoging in Jalalabad in 2005 uit in dagenlange rellen waarbij gebouwen aangevallen en in brand werden gestoken. Vier mensen kwamen om het leven toen de politie en Amerikaanse troepen het vuur opende op de betogers. Gezien de grote impact van een dergelijke gebeurtenis op het dagelijks leven in Jalalabad valt het niet in te denken dat deze gewelddadige rellen ongemerkt aan u, die in het centrum van Jalalabad een winkel zou hebben uitgebaat, voorbij zijn kunnen gaan. Tot slot mag het ook verbazen dat u als winkelier niet op de hoogte bent van de grote branden die in Jalalabad meerdere bazaars in as zetten (CGVS M.(...) S.(...) 23/7/2013 p.6). Bovenstaande opmerkingen doen besluiten dat de kennis van u en uw vrouw over meerdere aspecten van het leven in Jalalabad te ontoereikend is om geloof te kunnen hechten aan jullie verblijf in deze stad tot jullie vertrek naar België.

Daarnaast maken u en uw echtgenote evenmin aannemelijk dat jullie steeds deel hebben uitgemaakt van de Hindoe- en Sikhgemeenschap in Jalalabad. Als een foto getoond wordt van een Sikh uit Jalalabad noemt u hem verkeerdelijk Satpal Singh, terwijl u Iqbal Singh voorgeschoteld kreeg. Daar u beweert dat de Sikhs in Jalalabad een besloten gemeenschap van slechts 40 tot 45 families vormen, is het verwonderlijk dat u een andere Sikh winkelier van Jalalabad niet kent. Uw vrouw geeft wel de juiste naam op als haar dezelfde foto getoond wordt, al doet haar voorafgaande uitspraak "ik weet het niet" vermoeden dat het eerder over een gelukstreffer ging (CGVS M.(...) S.(...) 21/5/2013 p.3,4; CGVS S.(...) K.(...) 21/5/2013 p.5).

Verder is uw kennis over de leden van uw gemeenschap die zich kandidaat stelden voor de verkiezingen in Afghanistan erg beperkt. U kan slechts zeggen dat een kandidaat een jonge vrouw was wier naam u vergeten bent. Ze hangt het Hindoe geloof aan, zo beweert u. Deze jonge vrouw die effectief in de senaat zetelt is evenwel een Sikh, net als u. Van andere leden van uw gemeenschap die opkwamen bij de verkiezingen heeft u geen weet. In werkelijkheid stelde nog een andere Sikh, Prit Pal Singh, zich kandidaat. Geconfronteerd met deze naam meent u dat deze Kabuli een lid is van uw kleine gemeenschap in Jalalabad is (CGVS M.(...) S.(...) 21/5/2013 p.8). Uw vrouw heeft bovendien nog nooit van Prit Pal Singh gehoord (CGVS S.(...) K.(...) 23/7/2013 p.5). Gezien de zeer beperkte omvang van de Hindoe en Sikh gemeenschap in Afghanistan en het belang van nationale vertegenwoordiging voor uw gemeenschap pleit uw zeer povere kennis van de personen die uw geloofsgemeenschap vertegenwoordigen en leiden niet voor uw verklaarde verblijf in Afghanistan. De Sikh senatrice treedt veelvuldig op de voorgrond in al dan niet aan uw gemeenschap gerelateerde kwesties, terwijl Prit Pal Singh enkele maanden voor uw vertrek bij een aanslag om het leven kwam. Dat u deze vooraanstaande personen van uw kleine gemeenschap niet kent, doet verder afbreuk aan het geloof in uw verblijf in Afghanistan.

U en uw vrouw kunnen ook niet verklaren waarom jullie in Afghanistan bleven wonen toen de overgrote meerderheid van de Hindoes en Sikhs in de jaren 80 en begin jaren 90 ervoor kozen om gezien de verslechterde omstandigheden voor uw gemeenschap het land te ontvluchten. Uw echtgenote en u laten over dit onderwerp verschillende en weinig aannemelijke verklaringen optekenen. Zo zegt uw vrouw dat jullie bleven toen jullie geloofsgenoten vertrokken omdat jullie er het geld niet toe hadden. Daar jullie destijds zowel eigenaar waren van jullie huis als van jullie winkel kan deze verklaringen niet aanvaard worden (CGVS S.(...) K.(...) 21/5/2013 p.4; CGVS S.(...) K.(...) 23/7/2013 p.3; CGVS M.(...) S.(...) 23/7/2013 p.7). Ook vertelt uw vrouw dat jullie jullie onderscheidden van jullie gemeenschap door te blijven omdat uw vrouw hield van haar stad. Als er dieper ingegaan wordt op haar liefde voor Jalalabad kan ze niets anders aanbrengen dan dat ze van de dharamsal hield (CGVS S.(...) K.(...) 23/7/2013 p.5). U stelt dat u bleef ondanks de slechte omstandigheden omdat u oud bent en raketten niet vreest (CGVS M.(...) S.(...) 23/7/2013 p.6-7). Het is geen afdoende verklaring voor uw bewering dat u en uw gezin in zeer penibele omstandigheden in Jalalabad bleven wonen terwijl jullie over de nodige financiële middelen beschikten om uw geloofsgenoten naar het buitenland te volgen. Dat jullie niet aannemelijk kunnen maken waarom jullie bleven toen de overgrote meerderheid die in dezelfde situatie verkeerde wel vertrok, doet vragen rijzen bij jullie effectieve verblijf in Jalalabad tot 2012.

Tenslotte kon de informatie die u met betrekking tot uw reisweg wist te geven allerminst overtuigen. Zo kent u de bestemmingen van de door u genomen vliegtuigen niet (CGVS M.(...) S.(...) 21/5/2013 p.2). Nochtans nam u het vliegtuig in de Afghaanse hoofdstad (CGVS M.(...) S.(...) 21/5/2013 p.2,3). Dat u desalniettemin niet weet wat de bestemming was van het vliegtuig dat u in Kabul nam is weinig aannemelijk. Eveneens eigenaardig moet uw uitspraak genoemd worden dat u geen idee heeft

van de documenten waarmee u reisde. U zou nooit enig document in handen hebben gehad op uw reis naar België, zo zegt u ter verklaring (CGVS M.(...) S.(...) 21/5/2013 p.2,3). Gezien de strenge veiligheidsmaatregelen die op internationale luchthavens gehanteerd worden, is het allerm minst geloofwaardig dat de smokkelaar te allen tijde de documenten bij zich hield, zoals u beweert (CGVS M.(...) S.(...) 21/5/2013 p.3). Dat u geen aannemelijke verklaringen weet af te leggen over de door u genomen reisweg doet ernstig twijfelen aan de door u gevolgde route en meer bepaald aan uw vertrekpunt.

Doorheen jullie verklaringen hebben u en uw echtgenote jullie verblijf in Afghanistan onvoldoende aannemelijk gemaakt. Er dient immers opgemerkt dat jullie kennis van zowel de gemeenschap waartoe jullie behoorden, de stad waar jullie woonden, als van het dagelijks leven in het land waar jullie steeds verbleven op cruciale vlakken sterk tekort schiet. Tevens misten uw vrouw en zoon de vaardigheden die een langdurig verblijf in Afghanistan dient bij te brengen. Naast de vastgestelde lacunes in jullie kennis moet ook vermeld worden dat vooral u tijdens de gehoren op het Commissariaat-generaal op verschillende vragen wel het juiste antwoord wist. Het markante onevenwicht tussen jullie kennis van Afghanistan en het manifeste gebrek eraan in combinatie met de vaststelling dat de materie waarover jullie kennis dieper reikt over enkele decennia geleden handelt, leidt tot het besluit dat jullie de tentoongespreide kennis niet aan een verblijf in Jalalabad tot 2012 hebben ontleend maar wel aan een eerder verblijf in deze stad, aan contacten die voortkomen uit dit eerdere verblijf en aan studie. De vlotheid en gedetailleerdheid waarmee u onder andere over de presidentsverkiezingen praat staat immers in schril contrast met de hierboven aangehaalde gebreken in uw antwoorden op vragen die veel dichter aanleunen bij het dagdagelijks leven in Jalalabad (CGVS M.(...) S.(...) 21/5/2013 p.10). Het is in die optiek dan ook belangrijk op te merken dat u, die beweert geen Engels te kunnen, vragen beantwoordt voor zij van het Engels naar het Pashtou vertaald zijn en ook opmerkingen uitlet over elementen in de Engelse vertaling van de tolk (CGVS M.(...) S.(...) 21/5/2013 p.6,10; CGVS M.(...) S.(...) 23/7/2013 p.5). Daarnaast tracht u uw tekortschietende verklaringen te vergoelijken door te stellen dat u met uw winkel bezig was, een moeilijke tijd kende en oud bent (CGVS M.(...) S.(...) 21/5/2013 p.6; CGVS M.(...) S.(...) 23/7/2013 p.6). Het bezig zijn met uw winkel en het ondervinden van moeilijkheden kunnen niet als verklaringen aangevoerd worden voor de frappante gaten in uw kennis. Evenmin kan u, die zo'n 58 jaar oud bent, als te oud om de situatie rond zich op te nemen en te onthouden bestempeld worden.

Hoewel er van kan uitgegaan worden dat u oorspronkelijk van Jalalabad afkomstig bent en hier ook een bepaalde tijd heeft gewoond, dient te worden opgemerkt dat aan uw beweerde verblijf in Afghanistan in de laatste jaren geen geloof kan worden gehecht. Dit is nochtans belangrijk voor de inschatting van uw vrees voor vervolging en uw nood aan subsidiaire bescherming. Het lijkt er dan ook zeer sterk op dat u inderdaad ooit (zij het lang geleden) in Afghanistan woonachtig was maar dat uw vrouw en zoon dit land nooit hebben gekend.

De vaststelling dat u niet recent uit Afghanistan afkomstig bent, is op zich geen reden om u het statuut van subsidiair beschermde te ontzeggen. Doordat u als asielzoeker geen reëel zicht biedt op uw herkomst, uw verblijfssituatie en de eventuele problemen die daaruit voortvloeien, dient te worden vastgesteld dat u evenmin uw asielmotieven aannemelijk weet te maken.

Het is de taak van de asielinstanties de vrees van de aanvrager te beoordelen ten aanzien van het land waarvan hij de nationaliteit draagt. Hiervoor is het vooreerst van belang te kunnen vaststellen of de betrokken asielzoeker de nationaliteit van Afghanistan bezit. Sinds decennia leven miljoenen Afghanen buiten hun land van herkomst. Grote groepen Afghanen leven in de buurlanden Iran en Pakistan, anderen hebben zich gevestigd in landen als Tajikistan, Rusland, Dubai, India. Mogelijks hebben ze daar een reëel verblijfsalternatief ontwikkeld of hebben ze zelfs de nationaliteit van het gastland verworven. In die context is het van belang dat de asielzoeker aannemelijk maakt dat hij de Afghaanse nationaliteit bezit en dat hij een duidelijk zicht geeft op zijn reële herkomst en reële verblijfssituatie.

Daarnaast wordt er vastgesteld dat vele Afghanen binnen Afghanistan verhuisd zijn (eventueel na een eerder verblijf in het buitenland): de geboorteplaats en de oorspronkelijke verblijfplaatsen zijn niet noodzakelijk de (huidige) plaats of regio van herkomst. Het is van belang dat de asielzoeker een duidelijk zicht biedt op zijn werkelijke achtergrond, netwerk, familiale context zodat de asielinstantie kan beoordelen of er in hoofde van betrokkene een reëel binnenlands vluchtalternatief bestaat.

Om deze redenen is het van belang om te kunnen vaststellen waar de asielzoeker tot voor zijn vertrek woonde. Indien immers doorheen het onderzoek van het dossier moet worden vastgesteld dat de kandidaat-vluchteling geen zicht biedt op zijn nationaliteit, zijn reële verblijfssituatie of regio van herkomst, dient te worden besloten dat de asielmotieven en de mogelijks hieruit volgende nood aan bescherming niet aangetoond worden.

Er dient in deze te worden benadrukt dat er van een kandidaat-vluchteling redelijkerwijze verwacht mag worden dat hij de asielinstanties van het onthaalland, bevoegd om kennis te nemen van en te

oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van begin af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (zie ook UNHCR, *Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status under the 1951 Convention and the 1967 Protocol relating to the Status of Refugees*, paragraaf 205). U heeft het de Commissaris-generaal, door het afleggen van bedrieglijke of ongeloofwaardige verklaringen omtrent uw verblijfplaatsen en de hieraan verbonden levenssituatie in de jaren voor uw komst naar België, onmogelijk gemaakt om een correct beeld te krijgen van een kernaspect van uw asielaanvraag en vluchtmotieven. Uw verklaringen laten immers niet toe om op een correcte wijze tot een inschatting te komen van uw werkelijke (familiale) situatie, van het al dan niet bestaan van een netwerk in uw hoofde of van uw verblijfssituatie of regio van herkomst. Een kandidaat-vluchteling heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag en het is aan hem/haar om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen aan de Commissaris-generaal zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. Gezien u hierin gebreke bent gebleven kan u het statuut van vluchteling of de subsidiaire beschermingsstatus niet worden toegekend.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat u reeds sinds lange tijd niet meer in Afghanistan woonachtig was. Bijgevolg moet besloten worden dat aan uw asielmotieven, die onlosmakelijk verbonden zijn met uw voorgehouden verblijf in Afghanistan, geen geloof kan worden gehecht en u aan de hand van uw verklaringen uw nood aan bescherming niet aannemelijk heeft gemaakt.

De loutere vaststelling dat u mogelijks over de Afghaanse nationaliteit beschikt en een hindoe of sikh bent, volstaat evenwel niet om u de status van de vluchteling toe te kennen. Een individuele beoordeling van de vraag naar internationale bescherming blijft steeds noodzakelijk en een asielzoeker dient in dit verband zijn vrees steeds concreet aannemelijk te maken, waar u in casu faalt. U heeft immers bedrieglijke verklaringen afgelegd over uw achtergrond en verblijfplaatsen voor uw komst naar België. Bijgevolg heeft u niet aannemelijk gemaakt dat er in uw hoofde sprake is van een gegronde vrees voor vervolging.

De neergelegde documenten kunnen bovenstaande appreciatie niet ombuigen. Integendeel, u legt voor u, uw echtgenote en uw zoon slechts één identiteitsdocument neer, namelijk uw taskara. Deze taskara dateert van 1353 (1974) en kan als dusdanig uw aanspraken op een verblijf in Afghanistan tot 2012 niet ondersteunen (CGVS M.(...) S.(...) 21/5/2013 p.3). U kan geen andere stukken neerleggen betreffende uw leven in Afghanistan. Het tracing verzoek is de registratie van uw verklaringen over het gescheiden raken van uw oudste zoon en zijn gezin. Daar het louter uw verklaringen betreft kan er aan het stuk geen bewijswaarde toegekend worden. Het medisch attest over uw echtgenote meldt naast fysieke klachten ook dat uw echtgenote zou lijden aan depressie met randpsychotische lichaamsbelevingen. Uit het medisch attest kan niet afgeleid worden dat de depressie waaraan uw echtgenote zou lijden haar vermogen tot het geven van een gehoor zou beïnvloeden."

C. Conclusie Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Uit de gegevens van het dossier blijkt dat verzoekster haar asielaanvraag verbindt aan deze van haar echtgenoot, S. M. S. Verzoekster voert tegen de bestreden beslissing dezelfde middelen aan als haar echtgenoot.

2.2. De Raad heeft in het arrest nr. 123 477 van 30 april 2014 aan verzoeksters echtgenoot, de heer S. M. S. de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd.

In dit arrest wordt als volgt gemotiveerd:

"2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van de materiële motiveringsplicht en van de artikelen 48/3 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen heeft niet voldoende rekening gehouden met zijn bijzondere situatie als religieuze minderheid in Afghanistan, zijn analfabetisme en het analfabetisme en de psychische toestand van zijn echtgenote. Verzoeker geeft inhoudelijke kritiek op de motieven van de bestreden beslissing.

In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet en van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM). Verzoeker stelt dat zijn afkomst in het kader van de subsidiaire bescherming het voorwerp had moeten uitmaken van een diepere analyse. Verzoeker verwijst tevens naar een arrest van 2 oktober 2012 van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens inzake Sikhs. Recent verblijf is tevens geen voorwaarde die vervuld moet zijn voordat iemand als vluchteling erkend kan worden en hetzelfde geldt voor de beoordeling van de nood aan subsidiaire bescherming. In casu wordt niet getwijfeld over het feit dat verzoeker afkomstig is uit Afghanistan, doch enkel zijn recent verblijf wordt in twijfel getrokken. Dit betekent dat de gestelde vrees voor vervolging ook inhoudelijk moet worden beoordeeld.

2.2. Verzoeker voegt aan zijn verzoekschrift de volgende documenten toe: een persbericht omtrent het arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens van 2 oktober 2012, de wisselkoerstabel Afghan Aghani op datum van 1 december 2012, fotomateriaal van de moskee in de Amir Shaheed tuin, een kaart van Chowk Mukhabarat met aanduiding van Kabul Bank, een bevestiging van werken uitgevoerd door Gul Agha Sherzai, een kaart van de plaats van het Sherzai Cricketstadion, een kaart met aanduiding van de laatste woonplaats van verzoeker en zijn winkel en enkele persartikelen.

2.3. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de gevallen zoals opgenomen in artikel 39/2 van de vreemdelingenwet, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht. Dit houdt in dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingsdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95). De devolutieve kracht van het beroep verplicht, noch verbiedt de Raad de weigeringsmotieven van de voor hem bestreden beslissing over te nemen of te verwerpen. Hij dient enkel een beslissing te nemen die op afdoende wijze gemotiveerd is en aangeeft waarom in hoofde van een asielaanvrager al dan niet vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking moet worden genomen.

2.4. De Raad is van oordeel dat verzoeker zijn (recente) afkomst uit Afghanistan niet aannemelijk maakt. Vooreerst stelt de Raad vast dat verzoekers kennis omtrent het dagelijkse leven in Afghanistan bijzonder beperkt is. Zo is het niet aannemelijk dat verzoeker, die al van voor de revolutie in Afghanistan een winkel uitbaatte waarvan hij eigenaar was (stuk 7, gehoorverslag, p. 2; stuk 5, gehoorverslag, p. 2), een briefje van twee Afghani niet herkent en stelt dat het een briefje van twintig Afghani is (stuk 7, gehoorverslag, p. 7). Ook met betrekking tot de Afghaanse munten slaagt verzoeker er niet onmiddellijk in de kleur van de verschillende munten te benoemen (stuk 7, gehoorverslag, p. 7). Gevraagd naar de bankbiljetten van de in Jalalabad vaak gebruikte Pakistaanse munteenheid Rupee of Qaldar vergeet verzoeker in zijn opsomming de briefjes van 50 en 5000 (landeninformatie stuk 3 en 46). Bovendien stelt hij dat het briefje van tien Qaldar gelig van kleur is, terwijl uit de informatie in het administratief dossier blijkt dat dit briefje groen is (landeninformatie stuk 4). De kleur van het briefje van twintig weet verzoeker niet (stuk 7, gehoorverslag, p. 10). De Raad stelt vast dat van iemand die beweert jarenlang een winkel te hebben te hebben uitgebaat redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij kennis heeft van de gebruikte munteenheden. Waar verzoeker er in onderhavig verzoekschrift op wijst dat hij de wisselkoers tussen Afghani en Qaldar kende en dit staat met een aan het verzoekschrift gevoegde wisselkoerstabel, stelt de Raad vast dat dit geenszins afbreuk doet aan de bovenstaande vaststelling dat verzoeker niet de kennis van de munteenheden heeft die van een winkelier kan worden verwacht. Daarnaast stelt de Raad vast dat verzoeker stelt dat hij een televisietoestel had, zeven kanalen kon ontvangen en er vier kon opnoemen. Verzoeker slaagt er echter niet in enig programma dat op deze zenders speelt op te noemen (stuk 7, gehoorverslag, p. 6). Hieromtrent stelt verzoeker dat hij naar het religieuze kanaal uit India keek en slechts naar nieuwsuitzendingen in het Dari en het Pashtou keek. Verzoeker weet echter geen enkele naam van nieuwslezers op te noemen (stuk 7, gehoorverslag, p. 6; stuk 5, gehoorverslag, p. 2). Bovendien wijst het feit dat verzoeker in zijn eerste gehoor erin slaagde om vier Afghaanse nieuwszenders op te noemen, terwijl hij in het tweede gehoor nog maar twee televisiezenders kan opnoemen op het ingestudeerd karakter van verzoekers verklaringen (stuk 7, gehoorverslag, p. 6; stuk 5, gehoorverslag, p. 2). In dit opzicht merkt de Raad ook op dat verzoeker in zijn tweede gehoor televisiezenders opnoemt wanneer hem naar radiozenders wordt gevraagd (stuk 5, gehoorverslag, p. 2). Verzoekers echtgenote slaagt er overigens niet in om Afghaanse televisiezenders op te noemen. Zij

stelt hieromtrent dat zij enkel naar Punjabi zenders keek, maar blijkt niet te weten welke Punjabi zenders konden ontvangen worden in Jalalabad (stuk 24, landeninformatie, gehoorverslag 21/5/2013, p. 5; stuk 24, landeninformatie, gehoorverslag 23/7/2013, p. 3). Voor zover verzoeker zijn onwetendheid met betrekking tot de Afghaanse televisiezenders tracht te verklaren doordat het volgens het Sikh geloof verboden was om gedurende twee of drie jaar na het overlijden van zijn broer televisie te kijken, omdat dit deel zou zijn van het herinneringsproces van twee of drie jaar als iemand sterft (stuk 5, gehoorverslag, p. 2), stelt de Raad vast dat uit de informatie die werd toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat de dagelijkse routine na een overlijden door de rouwenden reeds na enkele dagen tot een week wordt hervat en dat het rouwproces niet langer dan tien dagen duurt (landeninformatie stuk 43 (p. 3 onderaan), stuk 44 en stuk 45). Tevens is het niet aannemelijk dat verzoeker niets kan vertellen over de rol van de Hezb-i Islami in Afghanistan gedurende de laatste jaren (stuk 7, gehoorverslag, p. 8). Evenmin blijkt verzoeker op de hoogte van de moord op Burhanuddin Rabbani (stuk 5, gehoorverslag, p. 2) (landeninformatie stuk 7).

Daarnaast blijkt verzoeker het centrale politiegebouw in Jalalabad niet op foto te herkennen (stuk 7, gehoorverslag, p. 4, 5) (landeninformatie stukken 14 en 15). Voorts stelt verzoeker dat het gebouw van de provincieraad een oud gebouw uit het verleden is (stuk 7, gehoorverslag, p. 8). Uit de informatie in het administratief dossier blijkt echter dat in april 2008 een nieuw gebouw voor de provincieraad werd geïnaugureerd (landeninformatie stuk 37). Bovendien stelt verzoeker dat er overal in zijn wijk stemkantoren werden opgericht tijdens de verkiezingen en dat het dichtstbijzijnde, het stemkantoor in het gemeentehuis was (stuk 7, gehoorverslag, p. 10). Uit de lijsten van stemkantoren in Jalalabad die werden toegevoegd aan het administratief blijkt echter dat er noch in 2009, noch in 2010 een stemkantoor in het gemeentehuis werd geïnstalleerd (landeninformatie stuk 16 en 17). Ook omtrent prominente figuren van de stad Jalalabad blijkt verzoeker onwetend. Zo kent hij noch Naim Stanakzai, noch Abdul Razaq, die beiden de post van burgemeester bekleedden in Jalalabad, respectievelijk in 2006 en in 2004 (stuk 7, gehoorverslag, p. 5, 6) (landeninformatie stukken 18 en 19). Tevens stelt verzoeker verkeerdelijk dat Kabul voor Jalalabad werd veroverd toen de taliban de macht greep (stuk 5, gehoorverslag, p. 3) (landeninformatie stuk 50). Bovendien kan verzoeker zich slechts twee betogingen in Jalalabad herinneren (stuk 5, gehoorverslag, p. 5), terwijl uit de informatie in het administratief dossier blijkt dat er de afgelopen jaren verschillende manifestaties plaatsvonden (landeninformatie stukken 31, 32, 34, 35). Evenmin blijkt verzoeker op de hoogte van de grote branden die meerdere bazaars in Jalalabad troffen (landeninformatie stukken 30, 40 en 48). Sterker nog, verzoeker ontkent expliciet dat dit is gebeurd (stuk 5, gehoorverslag, p. 6). Het is geenszins aannemelijk dat verzoeker als winkelier hiervan niet op de hoogte is.

Tevens maakt verzoeker niet aannemelijk deel te hebben uitgemaakt van de Hindoe- en Sikhgemeenschap in Jalalabad. Hoewel er slechts 40 tot 45 Sikh families zouden zijn in Jalalabad, herkent verzoeker Iqbal Singh, een andere Sikh winkelier uit Jalalabad, niet en noemt hij hem verkeerdelijk Satpal Singh (stuk 7, gehoorverslag, p. 3, 4) (landeninformatie stuk 42). Bovendien kent verzoeker de Sikhs die zich kandidaat stelden voor de verkiezingen niet. Zo stelt hij slechts dat er een jonge vrouwelijke kandidaat was, maar slaagt hij er niet in haar naam te noemen. Tevens stelt verzoeker verkeerdelijk dat zij een Hindoe was en geen Sikh (stuk 7, gehoorverslag, p. 8). Met betrekking tot Prit Pal Singh, die eveneens kandidaat was bij de verkiezingen, stelt verzoeker slechts dat hij een traditionele dokter uit Kabul was die huwde met een vrouw uit Jalalabad en er een huis kocht. Uit verzoekers verklaringen blijkt echter dat hij niet weet dat Prit Pal Singh opkwam bij de verkiezingen, noch dat hij bij een aanslag gedood werd (stuk 7, gehoorverslag, p. 8) (landeninformatie stukken 26, 27, 28 en 29). Verzoekers echtgenote weet overigens geenszins wie Prit Pal Singh is (stuk 24, landeninformatie, gehoorverslag 23/7/2013, p. 5). Het is niet aannemelijk dat verzoeker en zijn echtgenote deze figuren niet kennen indien zij werkelijk deel uitmaakten van de kleine Sikh gemeenschap in Jalalabad.

Bovendien leggen verzoeker en zijn echtgenote tegenstrijdige verklaringen af omtrent de scholing van hun zoon in Jalalabad. Zo stelt verzoeker dat zijn zoon religie, Pashtou, Farsi en Engels leerde (stuk 5, gehoorverslag, p. 4). Verzoekers echtgenote stelt dan weer dat hij Punjabi en Engels onderwezen kreeg (stuk 24, landeninformatie, gehoorverslag 21/5/2013, p. 4).

Waar verzoeker in onderhavig verzoekschrift wijst op enkele zaken die hij wel correct beantwoordde en dit staft met aan het verzoekschrift toegevoegde documenten, stelt de Raad vast dat dit geenszins afbreuk doet aan de bovenstaande vaststellingen. Waar verzoeker stelt dat geen rekening werd gehouden met het feit dat hij en zijn echtgenote analfabeten zijn, stelt de Raad dat verzoeker niet aantoonde dat analfabetisme of ongeschooldheid de verstandelijke vermogens aantast en hij hierdoor niet

in staat zou zijn om vragen om zijn directe leefwereld te beantwoorden. Uit de gehoorverslagen blijkt dat de dossierbehandelaar eenvoudige en duidelijke vragen stelde en dat verzoeker en zijn echtgenote kennelijk kunnen volgen en de logica en de inhoud van de vragen correct begrijpen. Er kan van verzoeker en zijn echtgenote dan ook verwacht worden dat zij correct kunnen antwoorden op eenvoudige vragen over hun regio van afkomst en hun gemeenschap – zijnde hun onmiddellijke leefwereld – wat in casu niet het geval bleek te zijn. Om deze vragen correct te beantwoorden is geen verregaande politieke, financiële of geografische kennis vereist. Ze gaan immers over de dagdagelijkse realiteit van elke inwoner uit die streek. Waar verzoeker in onderhavig verzoekschrift stelt dat onvoldoende rekening werd gehouden met de psychische toestand van zijn vrouw, stelt de Raad vast dat uit het medisch attest dat verzoeker en zijn echtgenote voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen hebben neergelegd blijkt dat verzoekers echtgenote fysieke klachten heeft en lijdt aan een depressie met randpsychotische lichaamsbelevingen. De Raad meent dat hieruit geenszins blijkt dat zij specifiek aan geheugenproblemen lijdt of dat dit haar zou belemmeren in het afleggen van verklaringen omtrent haar leefwereld. Bijgevolg wordt er geen causaal verband gelegd tussen haar geestestoestand en de vastgestelde onwetendheden. Er kan uit dit attest niet worden afgeleid dat de verklaringen van verzoekers echtgenote hierdoor gebrekkig zijn.

2.5. Gelet op de ongeloofwaardigheid van verzoekers beweerde (recente) herkomst uit Afghanistan kan er evenmin enig geloof worden gehecht aan zijn asielrelaas dat er onlosmakelijk mee verbonden is. Aangezien er geen geloof kan worden gehecht aan het feit dat verzoeker recent nog in Jalalabad heeft verbleven, kan er evenmin geloof worden gehecht aan de feiten van zijn asielrelaas die zich volgens zijn verklaringen in Jalalabad hebben voorgedaan.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin en bestaan er evenmin zwaarwegende gronden om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

Met betrekking tot de subsidiaire beschermingsstatus merkt de Raad op dat het van belang is te kunnen vaststellen of de betrokken asielzoeker de nationaliteit van Afghanistan bezit. Overigens is er geen nood aan internationale bescherming als een persoon de nationaliteit van verschillende landen bezit en hij in één van deze landen op bescherming kan rekenen. Ook is het aantonen van de laatste verblijfplaats binnen het land van herkomst onontbeerlijk vermits er op grond van artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet geen behoefte aan bescherming is indien verzoeker afkomstig is uit een streek waar geen risico aanwezig is. Waar verzoeker in onderhavig verzoekschrift stelt dat Sikh in Afghanistan overal het slachtoffer kunnen worden van blind geweld en dit los van de evaluatie van de veiligheidssituatie in bepaalde Afghaanse provincies, benadrukt de Raad dat de aanvrager van de subsidiaire beschermingsstatus met betrekking tot de vraag of hij bij een terugkeer naar het land van herkomst een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, niet kan volstaan met een verwijzing naar de algemene toestand in het land van herkomst doch moet hij enig verband met zijn persoon aannemelijk maken ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist (RvS 26 mei 2009, nr. 193.523). Verzoeker maakt zelf het bewijs van een dergelijk verband met zijn persoon onmogelijk door ongeloofwaardige verklaringen af te leggen over zijn afkomst uit Afghanistan zodat er evenmin duidelijkheid is over zijn feitelijke herkomst. Verzoeker verhindert zowel het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen als de Raad om inzicht te krijgen in diverse essentiële of wezenlijke aspecten met betrekking tot zijn profiel, nationaliteit(en), voorgeschiedenis, levenswandel en levensomstandigheden en voldoet aldus niet aan de medewerkingsplicht die op hem rust (richtlijnconforme interpretatie van artikel 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet met artikel 4, lid 1, 2 en 3 van de richtlijn 2004/38/EG van de Raad van 29 april 2004). Door het feit dat verzoeker geen reëel zicht biedt op zijn nationaliteit, reële verblijfssituatie of land van herkomst en de mogelijke problemen die daarmee verbonden zijn, verhindert hij de Belgische overheden immers zijn reële nood aan internationale bescherming correct in te schatten. Bij gebrek aan elementen betreffende de herkomst van een kandidaat-vluchteling kan subsidiaire bescherming niet worden verleend.

Waar verzoeker in onderhavig verzoekschrift verwijst naar artikel 3 EVRM, merkt de Raad op dat dit artikel inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet zodat wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is. Om voor de subsidiaire beschermingsstatus in aanmerking te komen moet verzoeker het bestaan van zwaarwegende gronden op een reëel risico op ernstige schade aantonen bij terugkeer naar het land van herkomst. Een blote bewering of een

eenvoudige vrees voor een onmenselijke behandeling op zich volstaat evenwel niet. (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>; RvS 25 september 2002, nr. 110.626). Aangezien er geen geloof kan worden gehecht aan het feit dat verzoeker recent nog in Jalalabad heeft verbleven, kan er evenmin geloof worden gehecht aan de feiten van zijn asielrelaas die zich volgens zijn verklaringen in Jalalabad hebben voorgedaan. Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet.

Waar verzoeker in onderhavig verzoekschrift verwijst naar het arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens van 2 oktober 2012, *Singh e.a. versus België* (EHRM 2 oktober 2012, nr. 33210/11, *Singh v. België*), waarvan het persbericht aan het verzoekschrift werd toegevoegd, waarin België veroordeeld werd in een zaak van Sikhs die als afgewezen asielzoekers naar Moskou dreigden te worden teruggestuurd, merkt de Raad op dat dit arrest er enkel op wijst dat de nationale asielinstanties, wanneer er twijfels bestaan omtrent de voorgehouden nationaliteit en verblijfplaatsen van een asielzoeker en deze asielzoeker vervolgens documenten aanbrengt die deze twijfels zouden kunnen wegnemen, de plicht hebben deze documenten te onderzoeken om zo meer zekerheid te verkrijgen over het al dan niet bestaan van een risico blootgesteld te worden aan een in artikel 3 EVRM verboden handeling voor betrokkenen in hun land van herkomst. De Raad kan in casu slechts vaststellen dat verzoeker, in tegenstelling tot voornoemde zaak *Singh*, desbetreffend geen betekenisvolle documenten heeft neergelegd met betrekking tot zijn vroegere verblijfplaats(en). Het aangehaalde arrest staat verzoeker niet toe zijn ware verblijfplaats(en) doelbewust te verhullen en het onderzoek hiernaar enkel en alleen over te laten aan de Belgische asielinstanties zonder dat hij daarover enige waarheidsgetrouwe uitleg kan verschaffen.

2.6. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aantoonde.

2.7. Verzoeker vraagt in fine van zijn verzoekschrift de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker geeft verder niet aan welke substantiële onregelmatigheden aan de bestreden beslissing zouden kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.”

2.3. Dienvolgens kan ook in hoofde van verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en geen reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van dezelfde wet in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig april tweeduizend veertien door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF